

Sygnatura akt XVIII C 1728/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 8 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Ławrynowicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Karolina Jeżewska

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2019 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa

Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B.

przeciwko

J. W.

o zapłatę

1. utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty z dnia 28 czerwca 2018 r. wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie XVIII Nc 172/18;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SSO Magdalena Ławrynowicz

Sygnatura akt XVIII C 1728/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 czerwca 2018 r. w powód Bank (...) SA z siedzibą w B. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanego J. W. na swoją rzecz kwoty 106.289,03 zł wraz z umownymi karnymi z odsetkami liczonymi od dnia 14 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty wg zmiennej, rocznej stopy procentowej, wynoszącej czterokrotność stopy lombardowej NBP to jest na dzień sporządzenia pozwu 10 %, ale nie wyższych od odsetek maksymalnych za opóźnienie w stanowiącej dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych od kwoty niespłaconej należności głównej powiększonej o skapitalizowane odsetki w wysokości 4.328,09 zł wynoszącej łącznie na dzień wniesienia pozwu 106.289,03 zł, kwotą odsetek karnych naliczonych do dnia 13 czerwca 2018 roku w wysokości 1.117,47 zł oraz kosztami postępowania sądowego wg norm przepisanych. W przypadku wniesienia przez pozwanego zarzutów powód wniósł o zasądzenie od pozwanego w wyroku wyżej wskazanych kwot oraz kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że udzielił pozwanemu kredytu na podstawie umowy o kredyt z dnia 19 czerwca 2013 r., w dniu 21 listopada 2013 r. dokonał wypłaty pozwanemu udzielonego kredytu w całości, pozwany nie spłacił całości udzielonego kredytu, powód wypowiedział umowę kredytową i postawił całą kwotę udzielonego kredytu w stan natychmiastowej wymagalności wzywając pozwanego do zapłaty całości zadłużenia w ostatecznym terminie zapłaty do 19 kwietnia 2018 roku. Pozwany nie odebrał wypowiedzenia umowy kredytowej, które zostało zwrócone przez pocztę w dniu 17 marca 2018 roku z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie” i w wyznaczonym terminie zapłaty

nie dokonał spłaty całości zadłużenia. Powołując się na teorię doręczenia, zgodnie z art. 61 k.c., powód wskazał, że w sposób prawidłowy wypowiedział umowę kredytu pozwanemu.

Nakazem zapłaty z dnia 28 czerwca 2018 r., wydanym w postępowaniu nakazowym, Sąd Okręgowy w Poznaniu nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi 106.289,03 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi od dnia 14 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty wg zmiennej, rocznej stopy procentowej, wynoszącej czterokrotność wysokości stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c., liczonymi od kwoty 106.289,03 zł oraz odsetki karne naliczone do dnia 13 czerwca 2018 r. w wysokości 1.117,47 zł, a ponadto kwotę 1.346 zł tytułem kosztów postępowania.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł zarzuty i zaskarżając nakaz zapłaty w całości wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu zarzutów pozwany zarzucił, że powód nie wykazał istnienia roszczenia ani co do wysokości ani co do zasady. Pozwany zakwestionował przedłożone przez stronę powodową nieuwierzytelnione kopie dokumentów. Zakwestionował również wysokość zobowiązania wynikającą z wyciągu z ksiąg bankowych, wskazując, że wyciąg nie jest dokumentem urzędowym, nie jest żadnym szczególnym dokumentem prywatnym, a co za tym idzie nie jest dowodem na istnienie zobowiązania. Ponadto wskazał, że kwoty na tym wyciągu różnią się od tych na wezwaniu do zapłaty i od kwoty dochodzonej pozwem. Pozwany zarzucił, że w sprawie nie zostało wykazane by osoba, która, która w treści umowy kredytu występuje jako pełnomocnik, miała umocowanie do działania w imieniu powoda. Pozwany zakwestionował również, by doszło do przekazania na rzecz pozwanego jakichkolwiek środków z tytułu umowy kredytu kwestionując przedłożone do sprawy dowody na przelanie rzekomej pożyczki wskazując, że nie wiadomo od kogo pochodzą, przez jaki system zostały wygenerowane i czego mają dowodzić. Zdaniem pozwanego nie są to dokumenty potwierdzające dokonanie przelewu, co najwyżej są to jakieś wewnętrzne wydruki księgowe, na dokumentach tych nie ma żadnej informacji, że rzekomo operacje księgowe dotyczą kredytu udzielonego właśnie pozwanemu. Pozwany zarzucił również, że powód nie wykazał, że umowa została skutecznie wypowiedziana, oraz, że wypowiedzenie dotarło do pozwanego, ponieważ wszystkie potwierdzenia odbioru podpisane są przez osobę, której pozwany nie zna, z pewnością nie jest dorosłym domownikiem, nie udzielał żadnego pełnomocnictwa takiej osobie. Pozwany wskazał również, że aby wypowiedzieć kredyt, powód musiał uprzednio dwukrotnie wezwać pozwanego zapłaty. Tymczasem nie ma żadnego dowodu na wysłanie wezwania do zapłaty z dnia 20 października 2017 roku. Z załączonego monitoringu wynika jedynie, że z B. do W. została nadana przesyłka pocztowa, a nie wynika, kto był nadawcą, a kto odbiorcą. W konsekwencji pozwany zakwestionował wymagalność kredytu ze względu na nieskuteczne jego wypowiedzenie.

W stanowiącym odpowiedź na zarzuty piśmie procesowym z dnia 20 listopada 2018 r. powód wniósł o utrzymanie w mocy nakazu z dnia 28 czerwca 2018 r. Co do wniosku pozwanego o pominięcie dokumentów, które nie zostały dołączone przez powoda do pozwu w oryginałach, powód stwierdził, że jest to wniosek przedwczesny, albowiem dowody te nie mogą być uznane za spóźnione. W zakresie wysokości żądania powód wskazał, że dowodem nie jest tylko kwestionowany przez pozwanego wyciąg z ksiąg banku nr (...) z dnia 14 czerwca 2018 r., albowiem zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia wynika z umowy o kredyt gotówkowy (...) nr (...) z dnia 19 listopada 2013 r. podpisanej przez pozwanego i elektronicznych bankowych not memoriałowych z dnia 21 listopada 2013 r. Dokumenty te potwierdzają w sposób jednoznaczny, iż pozwany zaciągnął u powoda kredyt gotówkowy w kwocie 124.028,87 zł na okres od 19 listopada 2013 r. do dnia 15 czerwca 2026 r. i kwota ta została wypłacona na wskazany przez pozwanego w umowie kredytowej rachunek bankowy. Strona pozwana nie wykazała, że wskazaną kwotę kredytu pozwany spłacił w całości i tym samym dochodzone pozwem roszczenie nie istniało.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie /k. 165-166 i 174/.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 19 listopada 2013 r. strony zawarły umowę o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...), na podstawie której powód udzielił pozwanemu kredytu gotówkowego na cele konsumpcyjne przy całkowitej kwocie kredytu 124.028, 87 zł na

okres kredytowania od 19 listopada 2013 r. do 15 czerwca 2026 r. Kredyt pozwany zobowiązał się spłacić w 150 równych ratach kapitałowo – odsetkowych, naliczanych w systemie annuitetowym, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca w wysokości 1528,96 zł na zasadach i warunkach określonych w umowie, przy czym pierwsza rata miała wynosić 2.120,34 zł.

W § 4 pkt 10 umowy o kredyt strony zastrzegły, że w przypadku braku zapłaty w terminie określonym w umowie, bank do przeterminowanych rat kapitałowych nalicza odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku tj. 16 % w stosunku rocznym. W § 4 pkt 11 umowy strony ustaliły, że jako zadłużenie przeterminowane bank przyjmuje zadłużenie powstałe w wyniku niespłacenia przez kredytobiorcę w umówionym terminie raty kredytu lub jej części, a także innych należności wynikających z umowy, w tym opłat i prowizji. Dalej strony ustaliły, że po wystąpieniu zadłużenia przeterminowanego w wysokości powyżej 20 zł bank przesyła kredytobiorcy upomnienie listem poleconym oraz powiadamia listem poleconym o tym fakcie poręczycieli. W przypadku braku spłaty zadłużenia przeterminowanego zgodnie z treścią i w terminie wskazanym w upomnieniu, bank miał wezwać kredytobiorcę do zapłaty długu listem poleconym z jednoczesnym powiadomieniem w tej samej formie poręczycieli. Jeżeli kredytobiorca nie uregulował zadłużenia przeterminowanego w terminach wskazanych w wezwaniu do zapłaty, bank miał wysłać powtórne wezwanie do zapłaty. Powtórne wezwanie do zapłaty wysłane miało być do kredytobiorcy po sześćdziesiątym czwartym dniu od wystąpienia zaległości przekraczających 20 zł i niespłaconej w terminie wskazanym w poprzednim wezwaniu do zapłaty. W § 4 pkt 13 strony ustaliły, że bank może wypowiedzieć umowę kredytową z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku, nie dokonania przez kredytobiorcę w terminach określonych w umowie, spłaty pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim dwukrotnym listownym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części wynikających z zawartej umowy, w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania.

Dowód: umowa o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 19 listopada 2013 r. /k. 83-85/.

Zgodnie z § 1 pkt 5 i 6 umowy kredyt w wysokości 116.108 zł miał zostać uruchomiony przez Bank w dniu podpisania umowy w formie bezgotówkowej na rachunek wskazany przez kredytobiorcę o numerze (...); pozostała część kredytu w kwocie 3.720,87 zł miała zostać uruchomiona w formie bezgotówkowej na rachunek o numerze (...) w dniu podpisania umowy. Na rachunek pozwanego o numerze (...) w dniu 21 listopada 2013 r. wpłynęła kwota 116.108 zł tytułem „całkowitej spłaty kredytu”. Na rachunek o numerze (...) wpłynęła w dniu 21 listopada 2013 r. kwota 3.720,87 zł.

Dowód: umowa o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 19 listopada 2013 r. /k. 83-85/, potwierdzenia przelewów z dnia 21 listopada 2013 r. /k. 40 i 86/, potwierdzenia wypłaty kredytu z dnia 21 listopada 2013 r. /k. 87-88/.

W umowie o kredyt pozwany jako adres zamieszkania wskazał ul. (...). O zmianie adresu zamieszkania kredytobiorca był zobowiązany, zgodnie z § 7 pkt 1 umowy, zawiadomić niezwłocznie bank, pod rygorem odpowiedzialności za powstałą w związku z tym szkodę.

Dowód: umowa o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 19 listopada 2013 r. /k. 83-85/.

W imieniu powoda umowę kredytu zawarli pełnomocnicy Banku (...) i A. W., którym powód udzielił w dniu 2 września 2013 r. pełnomocnictwa m.in. do podpisywania w imieniu Banku (...) SA – łącznie z drugą do tego upoważnioną osobą umów kredytowych.

Dowód: umowa o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 19 listopada 2013 r. /k. 83-85/, pełnomocnictwo dla A. W. z dnia 2 września 2013 r. /k. 141/, pełnomocnictwo dla M. O. z dnia 2 września 2013 r. /k. 142/, odpis pełny powoda z KRS /k. 144-157/.

Pozwany spłacał kredyt regularnie od stycznia 2014 r. do października 2015 r. W listopadzie i grudniu 2017 r. oraz styczniu, marcu i kwietniu 2018 r. nie dokonał żadnych wpłat na poczet rat kredytu.

Dowód: harmonogram spłat historia /k. 90/, rozliczenie spłat kredytu nr (...) - (...)k. 92/.

Pismem z dnia 20 października 2017 r., nadanym listem poleconym, powód poinformował pozwanego, że do dnia 19 października 2017 r. nie zostały uregulowane należności banku z tytułu zadłużenia przeterminowanego wynikającego z umowy kredytu nr (...). Powód wskazał, że na dzień sporządzenia pisma łączna kwota zadłużenia przeterminowanego wynosi 1.214,97 zł. Powód zwrócił się o zapłatę zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania upomnienia na wskazany rachunek bankowy. Jednocześnie powód poinformował, że istnieje możliwość złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od otrzymania pisma zgodnie z art. 75c ustawy pr.bank.

Dowód: upomnienie z dnia 20 października 2017 r. wraz z dowodem nadania listu poleconego /k. 32- 33 i 126-129/.

Pismem z dnia 27 listopada 2017 r., nadanym listem poleconym na adres zamieszkania pozwanego, powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia przeterminowanego wynikającego z wyżej umowy nr (...) wskazując, że na dzień sporządzenia wezwania łączna kwota zadłużenia przeterminowanego wynosi 2.698,23 zł, wzywając o zapłatę zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pozwany korespondencji nie podjął.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 27 listopada 2017 r. /k. 30 -31 i 130-131/.

Pismem z dnia 20 grudnia 2017 r. powód wystosował kolejne wezwanie pozwanego do zapłaty zadłużenia przeterminowanego wynikającego z ww. umowy kredytu wskazując, że na dzień sporządzenia wezwania łączna kwota zadłużenia przeterminowanego wynosi 4.181,68 zł. Powód wezwał o zapłatę zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania na wskazany rachunek bankowy, zastrzegając, że nie uregulowanie powyższej zaległości we wskazanym terminie może doprowadzić do wypowiedzenia przez bank warunków zawartej umowy i postawienia całości zadłużenia wraz z odsetkami pozostałymi kosztami w stan natychmiastowej wykonalności. Tym samym pismem powód poinformował pozwanego, że istnieje możliwość złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od otrzymania pisma zgodnie z art. 75c ustawy pr.bank. Pozwany korespondencji nie podjął.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 20 grudnia 2017 r. nadane listem poleconym /k. 28 – 29 i 132-133/

Pismem z dnia 27 lutego 2018 r., nadanym listem poleconym na adres zamieszkania pozwanego, powód wypowiedział pozwanemu umowę o kredyt z nr (...) z dniem 27 lutego 2018 r. wskazując, że okres wypowiedzenia wynosi 30 dni od dnia doręczenia niniejszego pisma. W wypowiedzeniu umowy powód wskazał, że zadłużenie z tytułu umowy o kredyt gotówkowy na dzień 27 lutego 2018 r. wynosi łącznie 106.330,96 zł, w tym raty kredytu 101.960,94 zł (z czego z tytułu kredytu przeterminowanego 3.107,33 zł), odsetki należne 4.265,96 zł, odsetki karne 62,06 zł i opłaty bankowe 42 zł. Ponadto w piśmie powód wskazał, że po upływie okresu wypowiedzenia bank naliczał będzie odsetki karne od całości kredytu przeterminowanego. Pozwany korespondencji nie podjął.

Dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 27 lutego 2018 r. nadane listem poleconym /k. 26 – 27 i 134-136/.

Po rozliczeniu wszystkich wpłat dokonanych na poczet kredytu na 15 maja 2018 r. saldo kapitałowe po spłacie wynosiło 101.960,94 zł. Na dzień 14 czerwca 2018 r. należne od salda odsetki wynosiły 4.328,09 zł, a odsetki karne naliczane od 16 kwietnia 2018 r. 1.117,47 zł.

Dowód: rozliczenie spłat kredytu nr (...) - (...)k. 92/, karta analityczna rachunku pozwanego /k. 93-104/, rozliczenie odsetek /k. 106-125/.

W dniu 14 czerwca 2018 r. powód wystawił wyciąg numer (...) z ksiąg Banku (...) SA co do osoby pozwanego z tytułu umowy o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 19 listopada 2013 r. wskazując, że na wymagalne zadłużenie składają się: niespłacona należność główna 101.960,94 zł, odsetki skapitalizowane naliczone do 19 kwietnia 2018 r. 4.328,09 zł, odsetki karne naliczone do 13 czerwca 2018 r. wg stopy procentowej wynoszącej 10% w stosunku rocznym 1.117,47 zł.

Dowód: wyciąg numer (...) z dnia 14 czerwca 2018 r. i pełnomocnictwa /k. 8 - 10/.

Pismem z dnia 26 kwietnia 2018 r., nadanym listem poleconym, powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległości wynikającej z umowy numer (...) wynoszącej na dzień 26 kwietnia 2018 r. 106.522,71 zł, w tym niespłacona należność główna 101.960,94 zł, odsetki naliczone do 24 kwietnia 2018 r. 4.561,77 zł – pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód: wezwanie przedsądowe z dnia 26 kwietnia 2018 r. nadane listem poleconym /k. 24-25 i 137-138/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej kwestionującego wartość dowodową przedstawionych do akt przez stronę powodową kserokopii dokumentów. Jakkolwiek niepoświadczone kserokopie wprawdzie nie stanowią dowodu z dokumentu, w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., to jednak nie są pozbawione mocy dowodowej. Strona może dowodzić swoje stanowisko w postępowaniu za pomocą wszelkich dostępnych środków dowodowych. Do takich środków zaliczyć natomiast można z pewnością kserokopie czy odpisy dokumentów. W orzecznictwie przyjmuje się, że tak samo jak odpis należy uznać także kserokopię za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i dlatego podlegający podwójnej ocenie. Raz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, a drugi raz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o dochodzonym przez powoda roszczeniu (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, LEX nr 4066). W niniejszej sprawie Sąd dokonał takiej oceny przedłożonych przez powoda kserokopii, nie znajdując podstaw by odmówić im wiarygodności. Dokumenty te bowiem były czytelne, jednoznaczne, a przy tym korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym stanowiąc spójną całość. Stąd też Sąd nie miał wątpliwości, że przedstawione przez powoda kserokopie stanowiły wiarygodne źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, potwierdzając tym samym dochodzone przez powoda roszczenie, ostatecznie stanowiąc podstawę ustalonych w niniejszej sprawie okoliczności faktycznych. Tym bardziej, że wobec zarzutów pozwanego, strona powodowa przedstawiła zakwestionowane dowody w uwierzytelnionych, zgodnie z art. 129 § 2 k.p.c., odpisach. Dowodów tych przy tym nie można uznać za spóźnione, albowiem potrzeba ich powołania powstała dopiero na skutek zakwestionowania ich mocy dowodowej przez stronę pozwaną w zarzutach od nakazu zapłaty, a strona ma prawo, zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c., do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Stosowanie prekluzji dowodowej w takiej sytuacji na podstawie art. 207 § 6 k.p.c., nie znajduje uzasadnienia. O tym, czy zaistniała potrzeba późniejszego zgłoszenia wniosków dowodowych decydują więc okoliczności i uwarunkowania związane z tokiem konkretnej sprawy, a przepisy o prekluzji dowodowej nie mogą być stosowane w sposób formalistyczny kosztem możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy. Sąd powinien dokonać pogłębionej analizy dowodów zgłoszonych w pozwie w powiązaniu z treścią zgłoszonego żądania i dopiero na jej podstawie skonstatować, czy później zgłoszone dowody zostały zaoferowane - przynajmniej *implicite* - w określonym przez ustawę terminie prekluzyjnym (wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 30 października 2008 r., II CSK 254/08 nie publ., z dnia 15 listopada 2006 r., V CSK 243/06, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2007 r., I CSK 295/07, nie publ.). Twierdzenia i dowody chociaż zgłoszone dopiero w toku postępowania, ale stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń oraz wzbogacenie dowodów przedstawionych w pozwie, a zarazem będące adekwatną reakcją na sposób obrony przyjęty przez stronę pozwaną, w zasadzie nie mogą być uznane za spóźnione w rozumieniu art. 479¹² § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2008 r., III CSK 292/07, nie publ.). Wymogi prekluzji dowodowej określone w art. 479¹² § 1 k.p.c. nie powinny być rozumiane jako uzasadniające żądanie od powoda zgłoszenia wszystkich twierdzeń i dowodów uwzględniających każdą potencjalnie możliwą obronę pozwanego i prezentowanych przez niego twierdzeń w kwestii istnienia i treści stosunku prawnego będącego podstawą dochodzowanego roszczenia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 65/08, nie publ. i z dnia 8 lutego 2007 r., I CSK 435/06, nie publ.).

Sąd pominął dowód z zeznań świadka T. G. na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. uznając, że wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione tak co do zasady jak i co do wysokości.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Podniesione przez pozwanego zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie znajdowały uzasadnionych podstaw wątpliwości strony pozwanej co do należytego umocowania osób zawierających z pozwanym umowę o kredyt gotówkowy. Jak zostało ustalone w sprawie, w imieniu powoda umowę kredytu z dnia 19 listopada 2013 r. zawarli pełnomocnicy Banku (...) i A. W., którym powód udzielił w dniu 2 września 2013 r. pełnomocnictwa m.in. do podpisywania w imieniu Banku (...) SA – łącznie z drugą do tego upoważnioną osobą, umów kredytowych. Okoliczność ta w sposób jednoznaczny wynika z powołanych wyżej, przedłożonych do akt sprawy dokumentów i umocowanie działających w imieniu powoda pełnomocników znajduje podstawę w obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew stanowisku strony pozwanej, strona powodowa w sposób należyty wykazała także fakt wypłaty środków przyznanych jej na podstawie umowy kredytowej. Wynikał on w sposób jednoznaczny z przedstawionych dyspozycji uruchomienia kredytu z dnia 21 listopada 2013 r. oraz karty analitycznej rachunku pozwanego prowadzonego na potrzeby zaciągniętego kredytu.

Podkreślić należy, że fakt zawarcia umowy kredytu w dniu 19 listopada 2013 r., a następnie jej realizacji przez stronę pozwaną poprzez wykorzystywanie środków pieniężnych pochodzących z kredytu i dokonywania wpłat na poczet ustalonych w harmonogramie spłat rat kapitałowo – odsetkowych nie był kwestionowany przez strony. Z tych, w sposób nie budzący wątpliwości ustalonych faktów, można ustalić fakt, że do wypłaty środków kredytowych na rzecz pozwanego doszło (art. 231 k.p.c.).

Wbrew stanowisku pozwanego, za wystarczające dla wykazania wysokości dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia Sąd uznał wyciąg z ksiąg bankowych (k. 8), rozliczenie spłat kredytu nr (...) - (...) przez pozwanego (k. 92) oraz kartę analityczną rachunku pozwanego (k. 93-104). Zgodnie z art. 95 ust. 1 Prawa bankowego księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Przedstawiony w niniejszej sprawie wyciąg z ksiąg z dnia 14 czerwca 2018 r. opatrzony został pieczęcią banku i podpisany przez osoby odpowiednio umocowane, co wynika z treści przedłożonego do akt sprawy dokumentów pełnomocnictwa udzielonych M. C. i K. D. (k. 9 i 10). Co prawda, zgodnie z ust. 1a powołanego wyżej przepisu art. 95 ustawy Prawo bankowe, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym, to jednak nie umniejsza to wartości dowodowej przedłożonego do akt sprawy wyciągu z ksiąg bankowych, który w takiej sytuacji posiada moc dokumentu prywatnego. Podkreślenia bowiem wymaga, że dokument ten koresponduje z przedłożonymi do akt sprawy innymi dokumentami, przede wszystkim w postaci rozliczenia spłat kredytu nr (...) - (...) przez pozwanego (k. 92) oraz karty analitycznej rachunku pozwanego, czy skierowanymi do pozwanego wypowiedzeniem umowy z dnia 27 lutego 2018 r. (k. 26) i wezwaniem do zapłaty z dnia 26 kwietnia 2018 r. (k. 24). Wbrew stanowisku pozwanego, kwoty wskazane w tych dokumentach nie różnią się w sposób, który mógłby budzić wątpliwości co do ich prawidłowości. Wysokość zaległej należności głównej jest taka

sama (101.960,94 zł), a różnią się jedynie, ze względu na datę, na którą są wyliczone, należności w zakresie odsetek naliczanych od świadczenia głównego.

Z opisanych wyżej względów stanowisko pozwanej co do niewykazania zawarcia umowy kredytowej przez osoby umocowane do działania w imieniu powoda, nieprzekazania pozwanemu środków finansowych w ramach udzielonego kredytu zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy, czy też niewykazania wysokości zobowiązania uznać należało za gołosłowne i sformułowane jedynie na potrzeby postępowania w niniejszej sprawie.

Nie znalazła uzasadnionych podstaw także argumentacja pozwanego kwestionująca skuteczność wypowiedzenia łączącej strony umowy kredytu z dnia 19 listopada 2013 r. na mocy oświadczenia powoda z dnia 27 lutego 2018 r. W toku postępowania powód w sposób należyty wykazał, że wypowiedzenie umowy zostało w sposób określony w umowie o kredyt doręczone pozwanemu. Jak zostało ustalone w sprawie, wypowiedzenie umowy zostało sformułowane na piśmie i nadane na adres wskazany przez pozwanego w umowie jako adres zamieszkania listem poleconym (k. 26-27). Pozwany twierdził, że „wszystkie potwierdzenia odbioru są podpisane przez osobę, której pozwana nie zna, nie jest z pewnością jej domownikiem i nie udzielała żadnego pełnomocnictwa tej sposobie”. Zarzut ten, już ze względu na sposób jego sformułowania, w żaden sposób nie odnoszący się do materiału dowodowego niniejszego procesu, należy ocenić jako podniesiony wyłącznie formalnie. Po pierwsze, stroną pozwaną jest pozwany J. W., a nie pozwana. Po drugie, z materiału dowodowego załączonego już do pozwu, jasno wynika, że pozwany nie podejmował żadnej kierowanej do niego przez powoda korespondencji, ani osobiście, ani przez domownika, ani przez ustanowionego pełnomocnika. Po trzecie, upomnienia, wezwania i wreszcie wypowiedzenie były wysyłane listem poleconym na adres zamieszkania pozwanego wskazany w umowie o kredyt i zwracane jako korespondencja awizowana. Zgodnie zaś z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Jest to warunek konieczny, a zarazem wystarczający do uznania, że oświadczenie woli zostało doręczone, a tym samym doszło do skutku wobec przyjętej przez ustawodawcę na gruncie art. 61 § 1 k.c. tzw. kwalifikowanej teorii doręczenia. Doręczenie oświadczenia woli następuje wtedy, gdy adresat miał możliwość zapoznania się z jego treścią. Zgodnie z poglądem powszechnie akceptowanym w literaturze i orzecznictwie, dla przyjęcia skuteczności doręczenia wystarcza już sama możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia, nie jest natomiast istotne, czy adresat faktycznie to uczynił. W rozumieniu przytoczonego przepisu możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata nie może zatem być utożsamiana z rzeczywistym zapoznaniem się przez niego z tym oświadczeniem, co oznacza, że skuteczne złożenie oświadczenia woli następuje także w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość, aby to uczynić. Chodzi tu o takie wypadki, jak odmowa przyjęcia korespondencji, nieodebranie prawidłowo awizowanego listu, nieprzekazanie przesyłki przez dorosłego domownika (por. Aleksandra Janas, Komentarz do art. 61 kodeksu cywilnego, e-LEX, teza 7 i 9). Powód załączając oryginalną, nadaną w dniu 27 lutego 2018 r. listem poleconym przesyłkę o numerze nadawczym (OO) (...) (k. 27) i wydruk z systemu śledzenia przesyłek dotyczący przesyłki o numerze nadawczym (OO) (...) (k. 136-137) wykazał, że nadał na adres pozwanego oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o kredyt gotówkowy nr (...) - (...). Pozwany natomiast, poza swoimi gołosłownymi twierdzeniami w zarzutach od nakazu zapłaty, niewspartymi nawet zeznaniami pozwanego, nie wykazał żadnych okoliczności, które by wskazywały, że nie miał możliwości zapoznania się z tym oświadczeniem woli.

Dodatkowo Sąd po analizie materiału dowodowego w sprawie, ustalił, że ziściły się też przesłanki uprawniające powoda do rozwiązania łączącej strony umowy kredytowej. W § 4 pkt 13 umowy nr (...) strony ustaliły, że bank może wypowiedzieć umowę kredytową z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku, nie dokonania przez kredytobiorcę w terminach określonych w umowie, spłaty pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim dwukrotnym listownym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części wynikających z zawartej umowy, w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Przy czym w § 4 pkt 11 umowy strony ustaliły, że jako zadłużenie przeterminowane bank przyjmuje zadłużenie powstałe w wyniku niespłacenia przez kredytobiorcę w umówionym terminie raty kredytu lub jej części, a także innych należności wynikających z umowy, w tym opłat i prowizji; a po wystąpieniu zadłużenia przeterminowanego w wysokości powyżej

20 zł bank przesyła kredytobiorcy upomnienie listem poleconym oraz powiadamia listem poleconym o tym fakcie poręczycieli. Za zadłużenie przeterminowane uznać należało zatem już zaległość przekraczającą 20 zł.

Z ustaleń faktycznych w sprawie wynika, że pismami z dnia 20 października 2017 r., 27 listopada 2017 r. i 20 grudnia 2017 r. powód wzywał pozwanego do zapłaty zaległości przekraczających 20 zł (1.214,97 zł, 1.227,49 zł i 1.848,91 zł), przy czym w wezwaniach z dnia 20 października 2017 r. i 20 grudnia 2017 r. informował pozwanego, jak tego wymaga art. 75c prawa bankowego, o możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

Jak stanowi bowiem art. 78a prawa bankowego, przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie. Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim nie reguluje kwestii dotyczących wypowiedzenia umowy (za wyjątkiem umowy o kredyt odnawialny) przez kredytodawcę. Zastosowanie zatem w tym zakresie mają przepisy prawa bankowego.

Zgodnie z art. 69 ust. 2 pkt 10 prawa bankowego umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Warunki rozwiązania umowy są określone w art. 75 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2018.2187 j.t. ze zm.), który stanowi:

1. Jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych.
2. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.
3. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy.
4. Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę.
5. Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację.
6. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Mając powyższe przepisy na względzie, Sąd uznał, że warunki skutecznego dla wypowiedzenia umowy o kredyt wezwania do zapłaty, spełniały wezwania z dnia 20 października 2017 r. i 20 grudnia 2017 r., w których powód wzywał pozwanego do zapłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych i informował o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania do zapłaty.

Jak zostało ustalone w sprawie, w dacie wypowiedzenia (27 lutego 2018 r.) zaległość pozwanego z tytułu kredytu przeterminowanego, a więc nie spłaconych rat kapitałowo – odsetkowych wynosiła 3.107,33 zł. Zgodnie zaś z § 4 pkt 13 umowy podstawę do wypowiedzenia umowy dawała zaległość pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, co przy równych ratach kapitałowo – odsetkowych daje zaległość za dwa pełne okresy płatności w kwocie 3.057,92 zł ($2 \cdot 1.528,96$ zł).

Tym samym, spełnione zostały przesłanki uprawniające do złożenia przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu łączącej strony umowy – uprzednie dwukrotne wezwanie do zapłaty zaległości przekraczającej 20 zł w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania z informacją o możliwości restrukturyzacji zadłużenia oraz istniejąca w dacie wypowiedzenia zaległość pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności.

Wobec wypowiedzenia pozwanemu umowy kredytu, kwota niespłaconego kapitału stała się wymagalna. Jak to już wcześniej wskazano pozwany nie spłacił należności z tego tytułu, a w konsekwencji, pozostając w opóźnieniu w zapłacie tej należności, zobowiązany jest do zapłaty umownych odsetek karnych zgodnie z § 4 pkt 10 umowy o kredyt gotówkowy nr (...)– (...) według zmiennej, rocznej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność wysokości stopy lombardowej NBP, od należności głównej tj. kwoty 106.289,03 zł od dnia 14 czerwca 2018 r. tj. od dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że odsetki te nie mogą być wyższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c. oraz odsetki karne w kwocie 1.117,47 zł naliczone od należności głównej za okres od postawienia należności w stan natychmiastowej wymagalności do dnia 13 czerwca 2018 r.

Zważywszy, że taką należność Sąd zasądził od pozwanego w nakazie zapłaty z dnia 28 czerwca 2018 r., wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie XVIII Nc 172/18, Sąd na podstawie art. 496 k.p.c., po przeprowadzeniu rozprawy wydał wyrok, w którym nakaz zapłaty w pkt 1 w całości utrzymał w mocy. Podstawę zasądzanego roszczenia stanowi art. 69 ust. 1 Prawa bankowego.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 2 wyroku mając na względzie, że utrzymanym w całości w mocy nakazem zapłaty Sąd nakazał pozwanemu aby tytułem kosztów procesu zapłacił na rzecz powoda kwotę 1.346 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu. Po rozpoznaniu sprawy na rozprawie, Sąd dodatkowo zasądził od pozwanego na rzecz powoda w pkt 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 3 ust. 2 w związku z § 2 pkt 6 rozrządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.) 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

/-/ SSO Magdalena Ławrynowicz